



စို : မိုး : စာ : ပေ

ဆုလေးနွယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

မရမ်းရောင်ပုံဖြင့်



design : bo bo Noon

အခန်း (၁)

အလှိုင်းသည် သရိုးကွာတားဘောင်းဘီ ကာကီရောင်လေး၏ ဘေး အိတ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ ပြတင်းမှ မြင်နေရသော ခြံအပြင်လမ်းကလေး ရဲ့ ရှုခင်းကို ကြည့်နေမိသည်။ ။

အန်တီဝင်နီတို့ ရဲ့ ခိုင်ခန့်လှပသော နှစ်ထပ်ခွဲတိုက်ကြီးဟာ အရှေ့ အရပ်ကို မျက်နှာမူလျက် ဆောက်ထားသောကြောင့် နံနက်လင်းလို့ အိမ်ပြင်ထွက်လိုက်တာနဲ့ နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်ကို အဦးဆုံး ခံစားရသည်။ ။

အလှိုင်း ရန်ကုန်ရောက်လာတိုင်း ကိုခွန်တို့ အိမ်မှာ ပဲ တည်းခိုသည်။ ။

ခွန်ညီပိုင်က သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော်စပ်သည်။ ။

တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်တာကြောင့် ညီဝမ်းကွဲတော်သူ အလှိုင်း အား ချစ်ခင်သံယောဇဉ်ကြီးသည်။ ။

အလှိုင်းကလည်း ကိုခွန်ကို သဘောကျ အထင်ကြီးသည်။ ။

ကိုခွန်က သူ့ဆရာဆိုလည်း မမှားပါ။ ။

ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့ကို ပန်းချီပညာ သင်ပေးခဲ့သည်။ ။

သို့သော် အလှိုင်းက ပန်းချီရေးဆွဲကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသူ တော့ မဖြစ်ခဲ့။ ။

စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ကိုင်သော လူငယ်လေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

အလှိုင်းသည် ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတိုင်း မျက်နှာစာကျသော ထိုအခန်းခပ်ကျဉ်းကျဉ်းထဲမှာ ပဲ နေသည်။ ။

ကျဉ်းတယ်ဆိုတာက တခြားအခန်းတွေလောက် မကျယ်တာကို ပြောတာပါ။

ခုတင်နှင့် နံရံကပ်ဗီရိုအပြည့်နှင့် စာကြည့်စားပွဲနှင့် အဲယားကွန်းတပ်ထားသော အခန်းလေးက အလှိုင်း လက်ရှိနေထိုင်တဲ့ တဲအိမ်ပြားပြားလေးထက်စာရင်တော့ နှစ်ဆလောက် ကျယ်ပါသေးသည်။ ။

ပါကေးခင်းထားပြီး မျက်နှာကျက်ရော နံရံတွေပါ ကျွန်းရောင်ပြောင်လက်ပြီး သားနားနေတဲ့ အတွက် နေချင့်စဖွယ် ခမ်းနားနေတာက အမှန်ပါ။

အလှိုင်း ညက လေအေးပေးစက်မဖွင့်။ တမင် သူ့အကျင့် မလုပ်တာ။ မှော်ဘီပြန်သွားရင် သူ့တဲလေးမှာ အဲကွန်းရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ယောက်ျားပီပီ အကြမ်းခံနိုင်တာကို သူသဘောကျသည်။ ။

သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ သိမ်မွေ့သော အနုပညာခံစားမှုတို့ ခိုဝင်နေသည်။ ။

ရန်ကုန်ရောက်ခိုက်မှာ ကိုခွန်နှင့်အတူ အေးအေးလူလူ ဘိလိယက်လေး သွားထိုးလိုက်၊ ကာရာအိုကေးလေးဆိုလိုက်၊ စတိတ်ရှိုးလေးကြည့်လိုက်၊ ရှေ့ပင်န်ထွက်လိုက်နှင့် ဆိုတော့ စိတ်တွေက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေရကာ ဒီအိမ်မှာ အသင့်ရှိနေသော ပန်းချီပစ္စည်းတွေ ရေဆေး၊ ဆီဆေးတွေနှင့် ပန်းချီတစ်ကားလောက် အလှိုင်း ရေးဆွဲမိစမြဲ။

ဒီတစ်ခါ သူ မျက်စိကျတာကတော့ ခြံဝက မုခ်ဦးလှလှနှင့် စက္ကူပန်း
ရုံလေးရယ်၊ ရောင်စုံအောင် ကွန်ကရစ်လမ်းလေးပေါ် ကြွေကျနေတဲ့ စ
က္ကူပန်းခင်းရယ်။

လူခြေလည်း တိတ်နေတော့ မနက်ခင်းမှာ မနေ့ကဆွဲလက်စပန်းချီ
ကားကို အလှိုင်းက စုတ်တံနှင့် ရေးဆွဲသည် ။ ဒီပန်းချီကားကို “ပန်းခင်း
လမ်းမှာ ” လို့ အမည်တပ်ဖို့ စဉ်းစားသည် ။

ပန်းပွင့်အကြွေတွေက ပုံနေသည် ။ အဖြူရောင်၊ ပန်းရောင်၊ လိမ္မော်
ရောင်၊ အနီရောင် စုံလို့ လမ်းတစ်လျှောက် တမင်တကာ ဖြန့်ခင်းထား
သလိုတောင် ထင်ရသည် ။

ပြန့်ကျဲနေသော ပန်းကြွေများက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကဗျာဆန် နေသည်
ဟု အလှိုင်းက တွေးမိသည် ။

Background ကို အပြာဖျော့လေး အလှိုင်း ယူထားသည် ။

Acrylic နှင့်မို့ အခြောက်မြန်သည် ။

အလှိုင်း ဒီနေ့ပြန်မှာ ။ ထို့ကြောင့် ဒီမနက် ဒီကားကို ပြီးအောင်ရေး
ဆွဲလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးသည် ။

တီရှပ်အဖြူနှင့် ဆံပင်ရှည်တို့ ကို ဖြစ်သလို သားရေကွင်းနှင့် စည်း
နှောင်ထားတော့ မေးရိုးဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် ချောမောခန့်ညားသော
အလှိုင်းမျက်နှာက ရှင်းသန့်အေးချမ်းနေ၏။

အလှိုင်းသည် ညာလက်က စုတ်တံကိုင်၍ ဘယ်လက်ဖြင့် ဘောင်းဘီ
အိတ်ထဲ လက်နှိုက်ထားရာက မြင်ကွင်းကို သေချာ ကြည့်သည် ။

ဒီပန်းကြွေလေးတွေကို ဖြတ်နင်းပြီး မိန်းကလေး တစ်ယောက် ခြေ
လှမ်းဖွဖွနှင့် လျှောက်လာမည်ဆိုလျှင် သူ့ပန်းချီကားက ပိုမိုပြည့်စုံသွား

လိမ့်မည်။

သူ့ဘဝကရော ဘာထူးလဲ။

ဒီပန်းကြွေတွေလိုပဲ နေ့ကလေးတွေ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ နေထွက်က
နေ နေဝင် ခြံထဲမှာ ပဲ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်သွားတာပဲ။

သူ့ဘဝထဲ တိုးဝင်လာမည့် မိန်းကလေး မရှိသေးပါလားဟု တစ်ခါ
တစ်ရံတော့လည်း မျှော်လင့်တောင့်တမိသည် ။

သို့သော် တကယ်တမ်း အလှိုင်း စိတ်ကူးမယဉ်နိုင်ပါ။

သူ့ဘဝမှာ ရုန်းကန်ကြိုးစားစရာတွေ အများကြီး ရှိပါသေးသည် ။
ကိုခွန်လို အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေလျှင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။

သူလည်း အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားမှာ ပေါ့။

ကိုခွန်ကျတော့ သိပ်ကံကောင်းသည် ။

လူက ချမ်းသာပြည့်စုံကြွယ်ဝသလို ချစ်သူလှလှလေးလည်း ရနေပြီ။

ရှေ့လထဲမှာ ကိုခွန် စွံတော့မည်။ မင်္ဂလာဆောင်တော့မည်။

အလှိုင်း တစ်ခါတစ်လေတော့ ကိုခွန်ဘဝကို ကြိတ်ပြီး အားကျသည်

။

လောကကြီးမှာ လူတချို့က ကံကောင်းပြီး ဆုရထားသလို အခွင့်အ
ရေးတွေ အများကြီးရထားသည် ။ တချို့ကြတော့လည်း မကြာခဏ တု
တ်နှင့်အရိုက်ခံနေရသလို အဆင်မပြေမှုတွေ အထပ်ထပ်နှင့် ကျပ်တည်း
ကျဉ်းမြောင်း အနေခက်လှသည် ။

လူ့ဘဝကြီးမှာ ဆုပေး ဒဏ်ပေးစနစ်များ ရှိသလား။

အလှိုင်းကျတော့ တစ်ခါမှ ဆုမရဘူးပါလား။

ဒဏ်ပေးထားသော တုတ်ချက်ရိုက်ချက်တွေသာ ခံစားနေရသည် လို့ အလှိုင်း ထင်မိသည်။ ။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် သူ့အတွေးတွေ ပြတ်တောက် သွားရသည်။ ။

“တံခါးဖွင့်ထားတယ်ဗျို့၊ ဝင်ခဲ့လိုက်”

“အေး ... လာဆိုလည်း ဝင်ရတာပေါ့ကွာ”

စပို့ရှပ်အဖြူပေါ် အပြာစင်းနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို စတိုင်လ် ကျကျဝတ်ကာ အပေါ်မှ ဂျာကင်အပြာဖျော့ဖျော့ကို ထပ်ဝတ်ထားသော ကိုခွန်ညီသည် အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာရင်း မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်လျက် ...

“ဟ ... မင်းက စောစောစီးစီး ပန်းချီရေးနေတာကိုး၊ ငါက မင်းကို အောက်ထပ်မှာ ရှာနေတာကွ”

“ပြီးခါနီးလေး လက်စသတ်နေတာပါ”

“အေးကွ ... ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ”

ကိုခွန်က ပန်းချီကားကို နီးကပ်စွာ လာကြည့်ရင်းမှတ်ချက် ချသည်။ ။

“မင်းကားထဲမှာ လိုနေတာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဟား ... ဟား”

“ယခုနေ တစ်ယောက်ယောက် ဖြတ်လျှောက်လာရင် ကျွန်တော်ဆွဲလိုက်မယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

ကိုခွန်က သူ့ပခုံးကိုပုတ်ကာ ...

“မင်းလည်း လုပ်လေကွာ၊ ကောင်မလေးတွေဘာတွေ ရှိပြီလား”

“မရမ်းသူငယ်ချင်းတွေ ငါမိတ်ဆက်ပေးရမလား”

အလှိုင်း မျက်နှာက ပြုံးစိစိဖြစ်လာသည်။ ။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ခင်းပြန်မှာ ၊ ကိုခွန် မိတ်ဆက်ပေးချင်ရင် ခြံထဲသာ ခေါ်ခဲ့တော့”

“အေး ... ငါနဲ့ မရမ်းနဲ့ မင်းဆီ တစ်ရက်လောက်လာခဲ့ ဦးမယ်၊ မရမ်း ကို မင်း ခုထိမမြင်ဖူးသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ရပါတယ်ဗျာ ... မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ နေ့မှ ပဲ ကြည့်လိုက်မယ်”

“မင်း ဆယ်ရက်လောက် ဒီမှာ ကြိုပြီး လာနေပေးရမယ်နော် အလှိုင်း၊ မအားဘူးတွေဘာတွေ မလုပ်နဲ့ ”

“ကျွန်တော်လာခဲ့မှာ ပါဗျာ၊ စိတ်ချ”

အလှိုင်းသည် စကားပြောရင်း ခြံပြင်လမ်းလေးသို့ အကြည့်ရောက်မိ ရာ စူပါဆလွန်းအဖြူရောင် အလုံးလေးတစ်စီးက ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း ဝင် လာပြီး ဟိုဖက်ခြမ်းမှာ ရပ်သွားသည်။ ။

ကားထဲကနေ ဘွတ်ရှူးအနီကျားလေး စီးထားသော ခြေထောက် လေးတစ်စုံကို အရင်မြင်ရ၏။

အနားမညီမညာသော အချွန်ပုံစံ စကဒ်အဖြူလွလွနှင့် ဂုတ်ကြိုးသိုင်းပါသော အင်္ကျီပုံဆန်းဆန်းလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အိမ်ဖက်သို့ ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်သဖြင့် အလှိုင်း ရင်ခုန်မြန်သွားရသည်။ ။

လှလိုက်တာဗျာ ...

ကော်ဖီရောင် ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးတွေနဲ့ ဝင်းပကြည်လင်တဲ့
မျက်နှာလေး။

သူမက အလှိုင်း ရေးဆွဲနေတဲ့ ပန်းကြွေကွန်ကရစ်လမ်းလေးကို
လျှောက်လာသည် ။

“ဟ ... ဘာလဲ၊ ဘယ်ကိုကြည့်နေတာလဲ၊ နတ်သမီးလေး တစ်ပါး
တွေ့ပြီလား၊ ပေါ်လာပြီလား”

“ဟာ ... မဟုတ်တာဗျာ”

အလှိုင်း ရှက်သွားမိ၏။ ခွန်ညီပိုင်က အလှိုင်း ကြည့်နေရာသို့ ဖျတ်ခ
နဲလှမ်းကြည့်၏။

ဟာ ...

ကောင်မလေးက လက်ကိုင်ဖုန်းကိုခေါ်နေသည် ။ မြည်လာတာက
ကိုခွန်ရဲ့ ခါးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဖုန်း။

အလှိုင်းရင်ထဲ ဒိုင်းခနဲမြည်သွားသည် ။

“အဲဒါ မရမ်းလေကွာ၊ ငါ့ရဲ့ အချစ်ကလေးပေါ့”

“ဪ”

အလှိုင်း နှလုံးသားမှာ ဆုပ်ညှစ်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပါသည် ။

“မရမ်း ... ကိုခွန် အခုပဲ ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်နေတာကွ”

“

“မြင်ရတာပေါ့”

“.....”

“မမေ့ပါဘူး၊ ရေစိမ်မုန့်ဟင်းခါး သွားစားဖို့ ချိန်းထားတာ မှတ်မိပါတယ်။ ကိုယ်နောက်ကျလို့ လား၊ ဆောရီးနော် မရမ်း၊ ကိုယ် အခုပဲထွက်လာခဲ့မယ်၊ မရမ်း ကားနဲ့ သွားမှာ လား၊ အင်း ... အင်း အိုကေ ဒါပဲလေ”

ကိုခွန်က ရွှင်မြူးသောအသံနှင့် ဖုန်းနားထောင်ကာ ပျာပျာသလဲ ပြန်ပြောနေပါ၏။

ပြောပြီးလျှင် ဖုန်းကို ခါးမှာ ပြန်ချိတ်ကာ အလှိုင်းထံ ...

“အလှိုင်း ... လိုက်ခဲ့လေကွာ မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ငါတို့ ဘရိတ်ဖတ်သွားစားဖို့ ချိန်းထားတာကွ၊ ငါမေ့နေလို့ ၊ ဟား ဟား”

“ကိုခွန်ပဲသွားလိုက်ပါဗျာ၊ နောက်ကြိုမှ ပဲ မိတ်ဆက်ပေးတော့”

အလှိုင်းက အားလျော့သောအသံကို ထိန်းကာ ပြောလိုက်သည် ။

“အေး ... အေး ဒါဆို ငါလစ်ပြီ အလှိုင်းရေ”

ခွန်ညီပိုင်က ခြုံပြင်လမ်းလေးပေါ်က ချစ်သူကောင်မလေးဆီ အားမာန်ပါသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် တလွှားလွှား လျှောက်သွားသည် ။

ချစ်စဖွယ်ကောင်းလွန်းသော မိန်းကလေးဟာ မရမ်းရောင်တဲ့ လား။ ကိုခွန်ရည်းစားတဲ့ လား။

ရင်ခုန်သွားမိတာကို ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် အလှိုင်း ရှက်စိတ်နှင့် အားနာသလို ခံစားရသည် ။

ဆောရီးပါ ကိုခွန်။

ကျွန်တော်မသိလို့ အမှတ်တမဲ့ ငေးစိုက်မိတာပါ။

ကားပေါ်အတူတက်ပြီး ထွက်ခွာသွားတာကို ကြည့်ရင်း အလှိုင်း ခပ်

ငိုငိုငိုကျန်ခဲ့၏။

သူ့ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာကြေကွဲသော ခံစားချက်ဟာ စူးနစ်နေသည် ။

ဒါကို အလှိုင်း မကြိုက်။

မင်းက တခြားတစ်ယောက်နဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့် မိန်းက
လေးပဲလေ။

လှပတဲ့ နေ့ကလေးတွေက မင်းကို ကြိုဆိုနေမှာ ပါ မရမ်းရောင်။

ကိုယ်ကတော့ အိမ်ကိုပြန်တော့မယ်။

★

ထရက်စု အပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ ဝတ်စုံလေးဖြင့် ကက်ဖီ
ဦးထုပ်အဖြူကြားလေးကို ဆောင်းထားသော မိန်းမရွယ်လေးသည် ဟို
တယ်၏ (GYM) ခန်းမအပြင်ဖက်သို့ အိတ်ကလေးလွယ်ကာ လျှောက်
လာသည် ။

သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက သိမ်မွေ့နူးညံ့ပေမယ့် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်မှုလ
ည်း ရှိသည် ။ သူမက ကားရပ်ထားရာဆီသို့ ကျောက်ခင်းလမ်းလေးအ
တိုင်း လျှောက်လာစဉ် သူမလည်မှာ ဆွဲထားသည့် GSM ဖုန်းလေးက မြ
ည်လာပါသည် ။

မင်္ဂလာဆောင်ရန် ရက်ပင်ယူထားပြီး ဖြစ်သော သူမကို သူငယ်ချင်း
တွေက လှမ်းမေးကြ၊ နောက်ကြန့်ငါ့ပါ။

“ဟဲလို”

“မရမ်း”

“အင်း ... ဟုတ်ပဲ၊ မရမ်းပါ”

သူငယ်ချင်း ဒီပါက ချက်ချင်းစကားမပြော။

“ဟဲ့လို ... ဒီပါ”

မရမ်းရောင်က ထပ်တစ်ခွန်းအသံပြုမှ ...

“မရမ်း”

“ဟဲ့... နင့်အသံကြီးက တစ်မျိုးပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မရမ်း မသိသေးဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

တစ်စုံတစ်ခုပဲဟု စိတ်ထဲထင်လိုက်သည်။ ။

မကောင်းသတင်းများ ပြောဖို့ လား၊ ဘာပါလိမ့်။

“ပြောစမ်းပါ၊ ဒီပါရဲ့ ”

ဒီပါ တိတ်နေသဖြင့် သူမရင်ခုန်မြန် လာပြီး ...

“ကိုခွန်နဲ့ ပတ်သက်တာလားဟင်”

ဒီပါကို အလောတကြီး မေးမိသည်။ ။

မရမ်းရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ ။

ဒီပါက သူငယ်ချင်းကို အားပေးချင်လို့ ဖုန်းဆက်တာပါ။ အခုတော့ဖြင့် မရမ်းက ထိုသတင်းကို သိပုံမပေါ်။

ဒီပါမပြောရဲ။ မပြောရက်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ။

“နင် ဘယ်မှာလဲ မရမ်း”

“နင် ဘာပြောချင်တာလဲ ဒီပါ၊ အဲဒါ အရင်ပြော၊ ငါ အခု GYM ကထွက်

က်လာတာ”

“ကိုခွန်ညီကို ညကဆေးရုံတင်လိုက်ရပြီး အခုမနက်အစောကြီး”

“ဘာ”

မရမ်း အလန့်တကြား ပြန်မေးမိ၏။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး မရမ်းရယ်”

ဒီပါပြောလိုက်ပုံကြောင့် မရမ်းရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားရမှန်းမသိ.

ညတုန်းက ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်သလို သူမက လက်ကိုင်ဖုန်းကို ပိတ်ထားခဲ့မိသည် ။

ကိုခွန် ဆေးရုံပို့ရမှန်း သူမ လုံးဝမသိ။

ဒါကြောင့် မနက်လင်းတော့ လေ့ကျင့်ခန်းယူဖို့ GYM ကိုပင် ထွက်လာတာကြည့်။ မရမ်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည် ။

မျက်နှာလေးလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည် ။ ထို့နောက် ဖုန်းကို ပိတ်ပြီး ကားရှိရာသို့ ပြေးသည် ။

ပြီးတော့ သော့ဖွင့်ပြီး ကားကို တရကြမ်းမောင်းချသွားတော့သည် ။

မနက်ခင်းလေးက သာယာလှပသည် ။ သို့သော် သူမရင်မှာ ပူလောင်ပြင်းပြလျက်။

စိုးရွံ့မှုက ဖော်မပြနိုင်အောင်ပါ။ ရင်တွေတဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်

။

ကိုခွန်ရယ် ...

ဘုရားသိကြားမလို့ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ။

ဘုရားကိုလည်း တိုင်တည်မိသည် ။ ကြောက်လည်း ကြောက်နေမိသည် ။

နောက်မှ ကားကို ဘေးကပ်ရပ်ကာ ဖုန်းခေါ်ကြည့်ဖို့ သတိရ၏။

တစ်ဖက်က ဖုန်းထူးသံက ငိုသံပါနှင့် ကိုခွန့်မေမေ ဖြစ်နေသည် ။

“သမီးလေးရယ်”

“ကိုခွန့် ဘယ်လိုနေသလဲ အန်တီ”

ပျာပျာသလဲ မေးမိရာ ကိုခွန့်မေမေက ရှိုက်သံတစ်ချက်ဖြင့် ...

“သမီးလေးကို သူခွဲသွားပါပြီ”

“ရှင်”

“သားခွန်ညီ ဆုံးပြီ”

ဖုန်းကိုနားနှင့်ကပ်ထားရင်း မရမ်းရောင် မလှုပ်မယှက် ကြက်သေသေသွားမိ၏။ စကားလည်း ပြောမထွက်တော့။

“သားလေးအဖြစ်ကို လာကြည့်ပါဦး၊ ညကတည်းက သမီးကို သူတမ်းတနေတာ၊ အန်တီလည်း ပျာယာခတ်ပြီး ဖုန်းက ခေါ်မရတာနဲ့ ”

ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ မနောက ကိုခွန့် အကောင်းကြီးပါ။ အခြေအနေကို မရမ်း မယုံနိုင်။

ကားကို အားတင်းမောင်းလာခဲ့ရကာ ဟိုရောက်တော့ ကိုခွန့်မေမေ ပြေးထွက် လာပြီး မရမ်းကို ဖက်ငိုသည် ။

ငိုရင်းရှိုက်ရင်းမှ ဆက်ပြောသည် ။

“သမီးရယ် အန်တီလည်း ဒီလိုဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ မနက် အစောကြီး သုံးနာရီလောက်က ရင်ထဲက သိပ်အောင့်တယ်လို့ သားကပြောတယ်၊ အန်တီတို့ လည်း ချက်ချင်း ဆေးရုံတင်ပေးမယ့် အသက်မမီဘူး၊ အခု တော့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ”

ကိုခွန်အမေက ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငိုလိုက်ပြန်သည်။ ။

မရမ်းလည်း ယူကျုံးမရစွာ ဆက်နားမထောင်နိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ် ကျလာရသည်။ ။

“သမီးရယ် ... ခွန်ညီက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချူချာပေးမယ့် အ ခုတလော အရမ်းနေကောင်းနေပါတယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ အတွက် သူ တက်ကြွနေရှာတာပါ သမီးရယ်၊ သမီးအပေါ် သိပ်စွဲလမ်းခင်တွယ်ရှာပါ တယ်၊ အင်မတန် ပျော်နေတဲ့ အချိန်ကျမှ ”

မျက်ရည်သုတ်ရင်း အန်တီဝင်နီက ရှိုက်လိုက်၏။

“မရမ်း ... မရမ်းလည်း ပေါ့ဆမိတယ်၊ သူ့ကို Medical check up သေချာလုပ်ခိုင်းသင့်တာပါ”

“အို ... ဒါကတော့ သမီးအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီတို့ လိုသွားတာ ပါ”

အန်တီဝင်နီက ဖြေသိမ့်စကားဆိုသည်။ ။

မယုံနိုင် မဖြစ်နိုင်ပေးမယ့် တကယ်ပဲ ကိုခွန်ကတော့ လောကကြီးကို နှုတ်ဆက်သွားခဲ့ပါသည်။ ။

“ကဲ ... ဝအောင်ကြည့်လိုက်တော့”

ဆိုနင့်သော အသံဖြင့် ပြောစကားအဆုံးမှာ ဝိုင်းအုံနေသော လူများ

က အလိုက်သိစွာ ဖယ်ပေးကြသည်။ ။

မရမ်းသည် ပြာဝေမှုးနေသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကိုခွန် မျက်နှာကို အနားတိုးကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ကိုခွန်သည် အိပ်ပျော် နေသကဲ့သို့ ပင် လဲလျောင်းလျက်။ ကြည့်ရင်း မှ မရမ်း ရုတ်တရက် ခေါ်မိသည်။ ။

“ကိုခွန်ညီ”

ခွန်ညီပိုင်က ငြိမ်သက်တောင့်တင်းနေပြီ။ လှုပ်မလာတော့ မျက်လုံး များ လည်း မှိတ်နေပြီ။

မရမ်းရဲ့ မျက်ရည်များက ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးဆင်းကျလာသည်။ ။

သူမဘဝတစ်ခုလုံး အဓိပ္ပါယ်မဲ့သွားသလို ခံစားရသည်။ ။ မနေ့ကည နေကပင် သူမနှင့် ကိုခွန် တွေ့ဆုံထမင်းစားဖြစ်ကြသေးတာ။ ဒီမနက်မှာ သူ မရမ်းကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထားသွားရစ်ပြီ။

အို ... ကိုခွန်ရယ်။

မရမ်း ဘယ်လိုဖြေရမှာ လဲဟင်။

မရမ်းတို့ မကြာခင် လက်ထပ်ကြမှာ လေ။

နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ရင်း ရှိုက်သံလေးက လွင့်ပျံ့ လာသည်။ ။

“ကိုခွန် ... မရမ်းကိုချစ်တယ်ဆို၊ အတူနေချင်ပြီဆို”

စိတ်ထဲကနေ တိုးတိုးကလေး မေးမိသည်။ ။

ဝမ်းပန်းတနည်း အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရှိုက်ငင်သံလေးသည် အမှန်ပင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းနေ၏။

မရမ်းရောင်သည် မို့အစ်နီရဲသော မျက်လုံးလေးများကို ဘာမှ မဖြစ်သလို မှေးစင်းထားကာ ဆံနွယ်တွေ ဖရိုဖရဲဖြင့် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ဒယ်မ်းဒယိုင် တက်အသွားမှာ လှေခါးပေါ်၌ ကြီးကြီးမြင့်မြင့် ခီပါက အသင့်ရပ်နေပြီး စိုးရိမ်မကင်း ကြည့်နေကြသည်။ ။

“မရမ်း”

မရမ်းက ခီပါကို မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ကြောင်ကြောင်ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

ခီပါက မရမ်းအတွက် စိုးရိမ်သွားသည်။ ။

“သူငယ်ချင်း”

ပခုံးကိုဖက်ကာ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ။

“သိပ်လည်း စိတ်ထိခိုက်မနေပါနဲ့ ၊ အိပ်ရာထဲမှာ ခဏလောက် လာလှဲနေလိုက်ပါလား၊ ငါ ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက် ဖျော်ခိုင်းလိုက်မယ်နော်”

“ခီပါရယ် ... ဘာမှ မသောက်ချင်ဘူး”

ခီပါက ကြင်နာစွာ ဖျောင်းဖျတ်ရားချဖို့ တွေးရင်း ...

“ဒါ အနိစ္စတရားပဲဟယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ပါလာလို့ ပါ၊ နင် ဖြေလိုက်ပါ မရမ်းရယ်”

“ဖြေရမယ် ... ဟုတ်လား၊ ငါ့အပေါ် အရမ်းချစ်တဲ့ ကိုခွန်ကို ဆုံးရှုံးရတာ ငါဝမ်းနည်းရဘူးလား”

“အို ... ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး လေ မရမ်းရယ်၊ နင်ပါ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး လဲသွားမှာ စိုးလို့ ပါ၊ နင် မနက်ကတည်းကလည်း ဘာမှ မစား

သေးဘူးလို့ ကြီးကြီးပြောတယ်”

တကယ်တော့ မရမ်းကို ဒီပါ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သနားမိတာပါ။ လက်ထပ်မည့်ဆဲဆဲတွင် မှ ခင်ပွန်းလောင်းကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့် သောကတွေက ဘယ်လောက်များ လောင်မြိုက်ဖိစီးလိုက်မလဲ။

ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေမှာ အမှန်။

ဒီပါက နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ဖျောင်းဖျောင်း လှေကားမှ အတူတကွခဲပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ အိပ်ခန်းသို့ တွဲပို့လိုက်သည် ။

“ဒီပါ ... မရမ်း ဘယ်သူနဲ့ မှ မတွေ့ချင်ဘူး၊ ဖုန်းတွေနဲ့ မေးကြရင် ဒီပါပဲ ဖြေလိုက်ပါနော်”

“အေးပါဟယ်၊ ငါသိပါတယ်၊ နင်အိပ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ စိတ်ချ ... ဘယ်ဖုန်းမှ နင့်ကို မခေါ်ပေးပါဘူး၊ ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မနေနဲ့ ၊ ဒီပါ နင့်အနားမှာ နေပေးမယ်လေနော်”

ဒီပါက မရမ်းရောင်ကို မွေ့ရာပေါ် လှဲအိပ်စေကာ စောင့်ပါ ခြံပေးလိုက်သည် ။

မရမ်းက မျက်ရည်စီးကြောင်းနှင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ မျက်လုံးတွေကို ဇွတ်ကြီး မှေးမှိတ်ဖို့ ကြိုးစားလေသည် ။

★

အခန်းထဲမှာ အဲကွန်းသံသဲ့သဲ့လေးမှ တစ်ပါး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသည် ။

မရမ်းရောင်သည် ဘယ်ညာလူးလွန့်ရင်း တစ်ရေးနိုးလာ၏။

သူမရဲ့ အကျင့်က နိုးတာနှင့် ရေဆာတတ်ခြင်းပါပဲ။

အိပ်ရာနံဘေးမှာ ရေသန့်စက်လည်း ရှိပေမယ့် နည်းနည်း ခေါင်းထူ
နေဖို့ ပင် ပျင်းနေသဖြင့် သူမက ဒီအတိုင်းပဲ မျက်လုံး မှိတ်၍ ငြိမ်သက်
နေမိသည်။

ကိုခွန်သာ ရှိနေခဲ့ရင် ဒီနေ့ဟာ သူမလက်ထပ်မည့်နေ့ပဲပေါ့။

ပင့်သက်တရှိက်နှင့် ရင်ထဲ နင့်သွားမိသည်။

မရမ်းရောင်ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ ဒီလိုပဲရှိတယ်လေ။

ကိုခွန်ဟာ မရမ်းရဲ့ သတို့ သား ဖြစ်ဖို့ ကံ ပါမလာရှာ။

ရိုးသားအေးချမ်းသော သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်လွမ်းဆွတ် မိသည်
။ ကိုခွန်ရဲ့ အသံလေးကလည်း အင်မတန်ချို့အေးပြီး ကရုဏာသံပေါက်
သည်။

စကားကို ဘယ်တော့မှ မာမာထန်ထန် မပြော။

သူ့လက်အောက်က အလုပ်သမား ချာတိတ်လေးကိုပင် သူက အေး
ဆေးညင်သာ ပြောဆိုတတ်သည်။

“ငါ့ကို ဒါလေးလုပ်ပေးပါကွာ” ဟု ကောင်းကောင်း မွန်မွန်
နားမရိုင်းအောင် ပြောဆိုတတ်သဖြင့် ခွန်ညီကိုဆို အကုန်လုံးက လေး
စားချစ်ခင်ကြသည်။

တိရစ္ဆာန်လေးတွေဆိုလည်း ခွန်ညီက အလွန်ချစ်တတ်သည်။

သူ့အိမ်က ခွေးတို့ ကြောင်တို့ ဆိုလျှင် သူက အသားငါးကိုနှင်ကျွေး၊
ဖွဲကျွေးတတ်တာ။ ကိုယ်တိုင်နယ်ဖတ်ပြီးမှ အစာခွက်ထဲ ထည့်ပေးတာ
မရမ်း မြင်ဖူးသည်။

“ကိုခွန်ရယ် ... ရှင်က ဒီလောက်တယုတယထားတော့ မတော်တဆ

ပျောက်သွားတာတို့ အပြင်ရောက်သွားတာဆိုရင် သူတို့ လုံးဝခံနိုင်ရည်ရှိ
မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တချို့က တိရစ္ဆာန်ဆိုရင် ရက်စက်ညှင်းပန်းဖို့ ဝန်မ
လေးဘူးနော်၊ နောက်တော့ ရှင်ပဲစိတ်ပူရမှာ သိရဲ့ လား၊ တော်ရုံပဲ သံ
ယောဇဉ်ထားပါလား”

သူမက ထိုသို့ပြောလျှင် ...

“ကိုယ်ကတော့ သူတို့ အပေါ် အကောင်းဆုံး ကြင်နာနွေးထွေးမှာ ပဲ
လေ၊ ဒါ ကိုယ့်စိတ်ပဲ၊ သူတို့ ကို ပစ်စလက်ခတ်မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်က င
ယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရတော့ ခွေးတွေ ကြောင်
တွေ ကိုယ့်နား မရှိရင် မနေတတ်ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“ရှင်ကတော့ ပိုပါတယ် ကိုခွန်ရယ်”

“မရမ်းက ကိုယ့်အပေါ်နားလည်ပေးတာပဲ၊ မရမ်းလည်း စိတ်သ
ဘောထား နူးညံ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါကွာ”

“အို ... မရမ်းပြောတာက ကိုခွန်ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ပါ၊ ပြီးတော့ သိပ်
သံယောဇဉ်ကြီးရင် ခံစားမှုလည်း ကြီးတယ်လေ၊ ကြောင်လေးကို ဟိုဖ
က်ခြံက ခွေးလာကိုက်လို့ ပြဿနာတက်သေးတယ်ဆို၊ အန်တီဝင်နီပြော
တယ်၊ ကိုခွန်က ဒေါသကြီးတယ်တဲ့ ၊ သူ့ကြောင်တွေ ခွေးတွေထိရင် မခံ
ဘူးဆိုလို့ ပါ”

“အေးကွာ ... လူတွေက ခက်တာပဲ၊ စင်ကာပူမှာ ဆို တိရစ္ဆာန်တွေအ
ပေါ် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ရင် အမှုဖွင့်ပြီး အပြစ်ပေး လို့ ရတယ်တဲ့ ကွ”

သူ့စကားကြောင့် မရမ်း ရယ်မိသည် ။ သူက ဥပဒေနှင့် တရားစွဲချင်
သေးသလားမသိ။

“မရမ်း ဒီဘလက်ကီကို မွေးကြည့်စမ်း၊ ဒီကောင့်အမွေးတွေက က

တ္တိပါသားလို နူးညံ့နေတယ်၊ မယုံရင် စမ်းသပ်ကြည့်၊ ပြီးတော့ အနံ့လေး တစ်မျိုး သင်းပျံ့နေတယ်ကွ၊ ဒါ ရှားရှားပါးပါး ကြောင်ကတိုးလေ”

ဟင် ... ကြံကြံဖန်ဖန်ပါလား။ မရမ်းက ကြောင်ကြီးကို အသည်းတယား ကြည့်မိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နက်မှောင်ပြီး မျက်လုံးက ဖန်ဂေါ်လီလို တောက်ပသော သူ့ကြောင်ကြီးက အလိုလို မွေးကြိုင်သတဲ့။

ဟုတ်ပါ့မလား။

“ကိုခွန် ရေမွှေးဆွတ်ပေးထားတာ နေမှာ ပေါ့”

မရမ်းက မယုံ။

“မဆွတ်ရပါဘူးကွာ၊ သူ့ဘာသာ နည်းနည်းလေးမွှေးနေတာ၊ မယုံရင် နမ်းကြည့်”

သူ့ကြောင်ကြီးကို မရမ်း မျက်နှာနားတိုးကပ်ပေးသဖြင့် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နောက်ဆုတ်ရင်း ...

“မနမ်းပါဘူး”

“ဒါဆို လူကိုရော”

“အို ... မသိဘူး သွား”

မရမ်းသည် ပြန်တွေးရင်း ယခုပင် အသံတွေ ကြားနေမိသလို ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားမိသည်။

သူမသည် နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ တစ်ဦးတည်း နေထိုင်လာခဲ့သူမို့ သိပ်မကြောက်တတ်ပါ။

သို့သော် ဒီညတော့ ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေရသည်။

တစ်နေရာက ခြေသံဖွဖွကြားရမည်လားဟု ခပ်လန့်လန့်နှင့် နားစွင့်

မိသည် ။

အခုဆို ကိုခွန်ဆုံးတာ တစ်လပြည့်ပြီလေ။

ကြီးကြီးက အိမ်မှာ ဆွမ်းကပ်အမျှဝေပေးနေတာ မကြာ ခဏပါ။

သူ့ဝိညာဉ်ဟာ ညင်သာအေးချမ်းစွာ ထွက်ခွာသွားနိုင်မှာ ပါ။

မရမ်းအနားမှာ ရစ်ရစ်ဝဲဝဲ ရှိနေမှာ မဟုတ်ပါ။

စိတ်ကိုဖြေသိမ့်ရင်း မရမ်းက ပြန်အိပ်ပျော်နိုင်ဖို့ ဘယ်ညာ ပြောင်း
လှည့်ကြည့်သည် ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ “ ဒီး” ဆိုသော အသံကြားရ၏။

ဟင် ...

လက်ကိုင်ဖုန်းက ဗိုင်ဗရေရှင်းနှင့်မို့ အရင်ဦးဆုံး တုန်ခါလာတာ။

ညက ညဉ့်နက်တဲ့ အထိ ဒီပါနှင့်ဖုန်းပြောရင်း စက်ပိတ်ဖို့ မေ့သွားခဲ့
တာ။

ဘုရားရေ ... ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူဆက်ပါလိမ့်။

ဖုန်းက တုန်ခါ လာပြီးနောက် ရှေးဟောင်း မေရှင်သီချင်း တစ်ပုဒ်ရဲ့
တီးလုံးသံ ပေါ်ထွက်လာပါသည် ။

သူမ မဖြစ်မနေ ဖုန်းကိုင်ရတော့မည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ သူမထံ ဖုန်းခေါ်သူက ဘယ်သူလဲ။

မရမ်းရောင်က ရင်ခုန်သံကို ထိန်းရင်း လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကို လက်
လှမ်းလိုက်ပါသည် ။

ခေါက်ဖုန်းကို ဖွင့်ကာ နားနှင့်မကပ်ခင် ပေါ်နေသော နံပါတ်ကိုကြ

ည့်တော့ ...

ဟောတော့ ... ကိုခွန်တို့ အိမ်ကဖုန်းပဲ။

ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။

အခုလေးတင် ကိုခွန်အကြောင်းတွေ တွေးနေမိတာ။ အခုပဲ သူတို့ ဆီက ဖုန်းနံပါတ်ကို မြင်ရတော့ ဘာရယ်မဟုတ် လန့်ဖျပ်သွားမိသည်။

“ဟဲလို”

အသံတိုးတိုးဖြင့် မရမ်း ထူးလိုက်သည်။

“မရမ်း”

“ရှင်”

သူမ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း လှိုက်ခနဲ တုန်သွားသလို ခံစားရသည်။

ဘုရားရေ ... ဒါ ကိုခွန်အသံပဲ၊ ကိုခွန်။

“ရှင် ... ရှင် ကိုခွန်ညီ”

“မဟုတ်ပါဘူး မရမ်း”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် ရှင်ဘယ်သူလဲ”

မရမ်းရောင်သည် မျက်မှောင်ကိုကုပ်လျက် တစ်ဖက်က အသံကို နား စိုက်ရင်း ခန့်မှန်းသည်။

ကိုခွန်အသံနှင့် အတော်ကြီးတူနေတဲ့ အသံ။

ဒါဘယ်သူလဲ။

“ကျွန်တော့်ကို မရမ်းသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

နောက်တစ်ခွန်း ထပ်အကြားမှာ သူ့အသံက ကိုခွန်အသံထက် အနည်းငယ်ရှုတ်တ ဖြစ်နေတာကို မရမ်း သတိပြုမိကာ ခုနလောက် မကြောက်တော့ပါ။

သူမ ရင်ဆိုင်ရဲလာသည် ။

“ဖုန်းသရဲလား ... ဒါ ကိုခွန်တို့ အိမ်ကဖုန်းပဲ ကျွန်မသိတယ်”

“ကျွန်တော်က တောသားပေမယ့် မရမ်းရဲ့ ဟင်းဒ်နီဖုန်းမှာ ဒီကနံပါတ်ပေါ်တယ်ဆိုတာလောက်တော့ သိပါတယ်ဗျာ”

“ရှင်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခုထိမပြောသေးဘူး”

“ကျွန်တော်က ကိုခွန်ညီပိုင်ရဲ့ ညီပါ၊ ညီဝမ်းကွဲပါ၊ အလှိုင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အလှိုင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မဆီ ဘာကြောင့် ဖုန်းဆက်တာလဲ”

တစ်ဖက်က အကြာကြီး တိတ်သွားပါသည် ။ ပြီးမှ ...

“ဘာရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ မရမ်း အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင် ဆောရီးနော်”

သူ့စကားသံမှာ ဆွဲငင်အားတစ်မျိုး ရှိနေသဖြင့် ရုတ်တရက် မရမ်း အငိုက်မိသွားရတာ အမှန်ပါ။

သူသည် ကိုခွန် အသစ်တစ်ယောက် ပြန်ပေါ်လာသလို မရမ်းနှလုံး သားကို လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးသွားစေပါသည်။

အထူးသဖြင့် စကားပြောပုံ လေယူလေသိမ်းလေးပေါ့။

“ဒီအချိန် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုခွန် ကို သတိရနေမလား သိချင်လို့ ဖုန်းခေါ်မိတာပါ”

“သတိရတော့ရော ရှင်က ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာ မို့လို့ လဲ”

ကျွန်တော်လား ... ကျွန်တော် မရမ်းကို အားပေးချင်တယ်၊ ဟိုရက် က သုဿန်မှာ မရမ်း တအားငိုနေတာ တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်မိတယ်၊ တကယ်ပါ၊ ဒါကြောင့် မပြန်ခင် ဖုန်းတစ်ခါလောက် ဆက်ကြည့်မယ်ဆိုပြီး စွန့်စားလိုက်တာပါ”

သူ့စကားကြောင့် မရမ်းရင်မှာ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားရသည်။

“ဒါဆို ရှင်က မရမ်းကို မြင်ဖူးတာပေါ့”

“ဆိုပါတော့”

“ကျွန်မ ရှင့်ကမသိပါလား၊ ရှင်ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“မှော်ဘီမှာ ပါ”

“မှော်ဘီ၊ ဪ ... ဟုတ်ပြီ ကိုခွန် တစ်ခါပြောဖူးတယ်၊ သူ့ညီဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ မှီစိုက်တယ်ဆိုတာ အဲဒါ ရှင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုခွန်ကတောင် မှီတွေ လက်ဆောင်ယူလာပေးသေးတယ်၊ ကျွန်မ က မှီသိပ်ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ လေ”

သူမအသံ အစ်အစ်ချိုချို တိုးတိုးလေးသည် အလှိုင်းရင်ကို လှိုင်းထ

သွားစေပါသည်။ ။

ဒီလိုမဖြစ်သင့်မှန်း သိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ထိုမိန်းမအပေါ်မှာ အတိုင်းအဆမဲ့စွာ ကြင်နာသနားမိသည်။ ။

တကယ်တော့ အလှိုင်းက ဘာမှ မဟုတ်။

သာမန်ခြံအလုပ်သမား၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲကောင်လေး။

သူမက နိုင်ငံခြားမှာ ကွန်ပျူတာဘွဲ့ သွားယူလာသော သူဌေးသမီးလေး။

မိဘတွေက အမွေအနှစ်များ စွာ ချန်ထားခဲ့တာကြောင့် သုံးမကုန်အောင် များ ပြားသော ပိုင်ဆိုင်မှုတွေနှင့်ပါ။

ထိုမိန်းမဟာ သူ့အစ်ကို ခွန်ညီနဲ့ မှ အဆင့်အတန်းညီမျှ တယ်ဆိုတာ ကလည်း သူသိပါသည်။ ။

ဒါပေမယ့်လည်း ရင်ထဲက စစ်မှန်သော အကြင်နာမေတ္တာကြောင့် နှစ်သိမ့်ပေးချင်စိတ်တွေက အလှိုင်း ရင်မှာ တားမရဆီးမရ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့တာကိုး။

“မရမ်းက ကိုခွန်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာပေါ့နော်”

“အို ... ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ၊ မချစ်ဘဲနေပါ့မလား”

“အဲဒါကြောင့် မရမ်း အခုအရမ်းခံစားနေရတာပေါ့နော်”

သူမေးမှ မရမ်းရောင်က မျက်ရည်ရစ်စဲချင်မိသည်။ ။

“မရမ်းလည်း ကြားဖူးမှာ ပါ၊ အချိန်က ကုစားသွားမှာ ပဲလေ၊ ဒါအကောင်းဆုံး သမားတော်လို့ ပြောကြတာပဲ၊ နောက်ဆို မရမ်းလည်း ဖြေ

နိုင် လာပြီး တက်တက်ကြွကြွ ဘဝကို ပြန်ရှင်သန် လာမှာ ပါ”

“မရမ်းလည်း ကြိုးစားနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ ဒါတွေကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမေ့နိုင်ပါ့မလဲ၊ စိတ်ထဲမှာ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ ထင်နေမိတယ်”

“တစ်လပဲ ပြည့်သွားပြီလေဗျာ”

“တစ်လပြည့်တဲ့ ဆွမ်းကျွေးရှိလို့ ကိုအလှိုင်း ရောက်နေတာလား”

“အလှိုင်းလို့ ပဲ ခေါ်ပါ၊ ရပါတယ်”

“အင်းလေ ... အလှိုင်းဆိုလည်း အလှိုင်းပေါ့”

သူ့အမည်ကို ရေရွတ်သံလေးကိုပင် အလှိုင်း နှလုံးသားထဲ မယုံနိုင် အောင် ကြည်နူးသွားမိသည်။

“မနက်ကျရင် အလှိုင်း ကိုခွန်တို့ အိမ်မှာ ရှိနေမှာ ပေါ့”

“ကျွန်တော် စောစောပြန်မှာ ”

အလှိုင်းက သူ့ကို မရမ်းရောင် မြင်တွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်နေသည်။

ဆံပင်ရှည်ရှည် ညှင်းသိုးသိုး သူ့ပုံစံကို မရမ်းမြင်လျှင် စိတ်ပျက်သွား မှာ စိုးသည်။

မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးတွေနှင့် သူ့မျက်နှာက ရှိရင်းစွဲ အသက် အရွယ်ထက် ပိုမိုကြမ်းတမ်းရင့်ရော်နေသည် မဟုတ်လား။

ကိုခွန်ကတော့ တစ်သက်လုံး ချမ်းသာခဲ့တော့ အသားအရေက ဖြူပြီး စိမ်းရောင်ပင်ပြေးနေတာ။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဘော်ဒီ ပိန်ပိန်နှင့် မော်ဒယ်ဘွိုင်းလို အချိုးပြေတာကိုပဲ မရမ်းက မြင်ဖူးတာမဟုတ်လား။

သူလို ခြံစိုက်သမားတစ်ဦးရဲ့ ညိုမှောင်သော ရုပ်ရည်ကို ခံစားတတ်

မှာ မဟုတ်ပါ။

ပြီးတော့ အလှိုင်းမှာ သူ့အကြောင်းနှင့်သူ။

“ဘာလို့ ပြန်မှာ လဲ၊ မရမ်းနဲ့ မတွေ့ချင်လို့ လား”

မရမ်းစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားရသည် ။

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်တော် အလုပ်တွေရှိနေလို့ ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မရမ်း လာပြီးမှ ပြန်ပေါ့၊ ရှင့်ကိုမြင်ဖူးအောင်လေ”

“ကျွန်တော်က ရုပ်ဆိုးတယ်၊ မရမ်းမြင်ရင် လန့်သွားလိမ့်မယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ဗျ”

သူမက ခပ်တိုးတိုးလေးရယ်သည် ။

မရမ်းလည်း ကိုယ့်ဘာသာ သတိထားမိသည် ။

အခုတလော ဒါ ပထမဦးဆုံး ရယ်မိတာ။ သူမ နှုတ်ခမ်းမှာ ရယ်သံ ပျောက်နေခဲ့တာကြာပြီ။

စိတ်တွေက ဘာကြောင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသလဲမသိ။

အလှိုင်းတဲ့ ။ သူကတော့ ရုပ်ဆိုးတယ်ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့အသံက ကိုခွန်အသံလိုပဲ ဆွဲအားရှိသည် ။ လူတစ်ဖက်သားကို ညှို့ငင်စွမ်း နိုင်သည် ။

သူမအနားမှာ ကိုခွန်လာပြော နေသကဲ့သို့ ခံစားရတာ ထူးဆန်းလှသည် ။

သူမတို့ နှစ်ယောက် ဉာဉ်နက်သန်းခေါင် မအိပ်ပဲ

စကားပြောနေမိကြသည်။ ။

ရေဆာတတ်သော မရမ်းသည် စိတ်တွေလှုပ်ရှားတုန်ရီနေပြီး ရေသောက်ဖို့ ပင် မေ့နေသည်။ ။

အလှိုင်းသည် အိပ်မက်ဆန်ဆန်ပင် သူမဆီသို့ ရုတ်တရက် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသကဲ့သို့ ထင်မိသည်။ ။

ထိုညသည် မရမ်းအဖို့ ဆန်းကြယ်ထူးခြားသော ညဖြစ်သည်။ ။

မထင်မှတ်သော ချောင်တစ်ချောင်မှ ကိုခွန်နောက် တစ်ယောက် ပြုန်းဆိုပေါ်လာသလို သူမကို အလွန်အမင်း ဖမ်းစားနိုင်သည်။ ။

သူမက တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားသည်။ ။

“ရုပ်ဆိုးလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“စိတ်သဘောထား ကောင်းဖို့ အဓိကလား မရမ်း”

“အင်း”

“ဒါဆို ကျွန်တော် မရမ်းအပေါ် ကောင်းပြီးသားပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မရမ်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ပါ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်အောင် ခရီးထွက်ပါလား”

“ဒီပါကလည်း အဲဒါပဲပြောနေတယ် ဒီပါဆိုတာ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းလေ”

“မရမ်းဘေးမှာ ဖေးမတဲ့ အစ်မတစ်ယောက်လား၊ အဲဒါဆို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုခွန့်ကိစ္စတုန်းက မရမ်းဘေးမှာ ဒီပါ
တစ်ချိန်လုံးရှိတာပဲ၊ ဒါဆို ရှင်က ဒီပါကိုလည်း သိတာပေါ့”

“မြင်ဖူးတယ်ဆိုရုံပါ”

“ဒီမနက် ကျွန်မရောက်လာရင် အလှိုင်း အဲဒီမှာ စောင့်နေဦး”

အလှိုင်းက ကတိမပေးဘဲ တိတ်နေသည်။

သူ မရမ်းရောင်ကို ရင်မဆိုင်ရဲပါ။

သူ့ကို တစ်မျိုးထင်မှာ လည်း စိုးပါသည်။

အားငယ်နေသော သူမကို ကိုယ်တိုင်နှစ်သိမ့်အားပေးချင်တာ
သူ့အမှားလား။

ကျွန်တော် ရိုင်းများ ရိုင်းနေမလား။

စောင့်ရှောက်ချင်တယ်လို့ ပြောရင် သိပ်စိတ်ကူးယဉ်ရာ ရောက်မှာ
ပါ။

ဒီလောက်နဲ့ ပဲ မျှိုသိပ်ထားလိုက်မယ်ဗျာ။

အလှိုင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ကြိတ်ကာရှိုက်ရင်း ...

“တကယ်လို့ စောင့်မနေခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးမှာ လား”

“အို ... စိတ်ဆိုးမှာ ပေါ့”

မရမ်းက သွက်သွက်လက်လက်ကြီး မဆိုင်းမတွ ဖြေလိုက်ပေမယ့်
အလှိုင်း ရင်ထဲမှာ တော့ လေးလံမွန်းကျပ်သွားရပါသည်။

“ဒါဆိုရင် ဖုန်းပြောခွင့် မပေးတော့ဘူးလား”

မရမ်းက မျက်လုံးလေး မှေးစင်းရင်း ...

“အလှိုင်းစကားပြောပုံက တစ်မျိုးပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုနည်း နေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“သတ္တိရှိမှ ပေါ့ အလှိုင်းရဲ့ ၊ ယောက်ျားပဲ”

ယောက်ျားပေမယ့်လည်း ထည့်တွက်စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီး ရှိ နေပါသေးသည်။ မရမ်း သူ့ကို နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။ သူနှင့် မရမ်း ရောင်ဟာ အဆင့်အတန်းချင်း အခြေအနေချင်း အလွန်အမင်း ကွာခြား နေသည်။

မရမ်းအသံကို အမှတ်တရ ကြားဖူးချင်လို့ သာ သူ့ဖက်က စွန့်စားပြီး ဖုန်းဆက်ကြည့်မိတာကလွဲရင် သူဘာမှ မရည်ရွယ်။

သို့သော် တကယ်တမ်း စကားပြောကြည့်တော့မှ မရမ်းက ထင်တာ ထက် သူ့အပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်သည်။

“တစ်ခုခုကို ကြောက်နေသလိုပဲ”

“ကြောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစကားဆိုတော့ သူမခံချင်။ နားထဲမှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွား ရသည်။

“ဆောရီး ... ဆောရီး မရမ်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသမားမို့လို့ ပါ၊ အ လှိုင်းကို တရင်းတနှီးပြောလိုက်တာ”

“ရပါတယ်ဗျာ”

“ကိုခွန်က ပန်းချီဆွဲတယ်နော်၊ အလှိုင်းကရော”

“ကျွန်တော် သိပ်မရဘူး”

“ဝါသနာတော့ ပါတယ်ပေါ့”

မရမ်းက အံ့အားသင့်စွာမေးသည်။

သူတို့ ညီအစ်ကိုဝါသနာပါတာချင်းပါ တူသေးလား။

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို မရမ်း မသိလို့ ပါ၊ ကျွန်တော်က အနုပညာ
တွေ သိပ်အချိန်မပေးနိုင်တဲ့ လူစားမျိုးပါ”

“အလှိုင်းက တိရစ္ဆာန်တွေရော ချစ်တတ်လား”

“မချစ်တတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာကောင်မှ မချစ်ဘူး”

“ဒါဆို ကိုခွန်နဲ့ မတူဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်နေရာမှ မတူဘူး၊ အားလုံး ဆန့်ကျင်ဖက်ပဲ၊ ကိုခွန်
က ဒီလောက်ပြည့်စုံချမ်းသာတာဗျာ၊ ကျွန်တော်အမြဲအားကျငေးမောရ
တာပါ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့လည်း ၊ အင်းဗျာ လောကကြီးက တရားကျ
စရာပါပဲ၊ ကျွန်တော် သိပ်အားကျ အထင်ကြီးတဲ့ လူကို ဗြုန်းခနဲ
သေမင်းက ခေါ်လိုက်တော့ ကျွန်တော် လန့်လည်း လန့်သွားတယ်ဗျာ၊ အ
ရင်တုန်းက သူ့လိုချမ်းသာရင်ကောင်းမှာ ပဲလို့ ခဏခဏတွေးမိပေမယ့်
အခုကျ သူ့လိုသေသွားရင်ရောလို့ မတွေးရဲတော့ဘူး၊ ဟား . . .ဟား”

အလှိုင်းက သူ့အဖြစ်သူ ရယ်သံနှင့် ပြောပြသည်။

တကယ်လည်း သူက ခွန်ညီပိုင်ဘဝကို သဘောကျ မက်မောမိသူပါ။
အထူးသဖြင့် သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မရမ်းရောင်လို မိန်းကလေးကို ပို
င်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုတာကို အားကျမဆုံးပါ။ ကံကောင်းလိုက်တာဟု
ဘေးကနေ ငေးမောသဘောကျမိတာ အမှန်ပါ။

“မရမ်း . . . တိတ်သွားပါလား၊ အိပ်ငိုက်ပြီလား”

“အင်း . . . မနက်ဖြန်တွေ့မယ်နော်၊ ဂွတ်နိုက် အလှိုင်း”

တိုးတိတ်သော နှုတ်ဆက်သံလေးက အလှိုင်းနှလုံးသား ထဲ ညင်သာ ဖွဖွ စီးဝင်သွားလေသည်။ ။

*

နေဝင်ရီတရော အချိန်လေးသည် အလွန်လှပသော ရှုခင်းဖြစ်သည်။ ။
ဟိုးခပ်ဝေးဝေး ကွင်းပြင်ကျယ်၏ အစပ်တွင် တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည့် နေလုံးနီနီကြီးကို မြင်တွေ့ရမည်။

တိမ်တောက်နေသော ဆည်းဆာ ညနေခင်းလေးသည် အင်မတန်
သာယာဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ကောင်းနေသော်လည်း “အလှိုင်း” နှလုံးသားက
ကြည်နူးမှုကို မခံစားနိုင်အားပါ။

မှ ဝှိုစိုက်ခင်းမှ အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်လာသော သူ့ခြေလှမ်းတွေက
နှေးကွေးလေးလံနေသည်။ ။

သူတို့ ၏ သစ်သားအိမ်အဟောင်းလေးသည် မှော်ဘီမြို့စွန် ပိုင်းမှာ
တည်ရှိသည်။ ။

အလှိုင်းက ခပ်ငေးငေးလျှောက်လာသည်။ ။ သူ့ရင်ထဲမှာ မပျော်ပါ။

ဒီလို အိမ်ပြန်ညနေတွေက ရိုးနေပြီ။ အိမ်ရောက်လျှင် အရက်နာကျ
ကာ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းနေပြီဖြစ်သော ဖခင်ကို သူဝယ်လာသောအရ
က်ကို ပေးပြီး ရေးချိုးရမည်။ သူ့မိထွေးရဲ့ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် အသံ
များကို ကြားရဦးမည်။

သူ့မှာ မူလတန်းအရွယ် ညီမငယ်လေးနှစ်ဦးလည်း ရှိသေးသည်။ ။

အိမ်ကထွက်သွားမည်ကြံတိုင်း အဖေနှင့် ညီမလေးတွေ ကို ငဲ့ပြီး ထွ

က်မသွားဖြစ်ခဲ့။

ဂျင်းဘောင်းဘီအပြဲ အနားစဖွာဖွာနှင့် စွပ်ကျယ်လက်စကကို ဝတ်ကာ လည်ပင်းမှာ မာဖလာပတ်ထားသော ဆံပင်ခပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူရွယ်သည် သူ၏ အိမ်သို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လာသည် ။

သူသည် အိမ်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း ရင်ထဲ၌ ကြေကွဲမှုတစ်မျိုး ခံစားရသည် ။

ဒီအိမ်နှင့် စိုက်ပျိုးရေးခြံများကို ကိုခွန်ညီတို့ က ပိုင်ဆိုင် တာပါ။ သူတို့ ကို အလကားပေးနေထားတာ။

သူ့ဖခင်နှင့် ကိုခွန်ညီရဲ့ မိခင်က မောင်နှမအရင်းတွေပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အဖေက ဆိုးသည် ။ ငယ်စဉ်ကတည်းကမိုက်မဲခဲ့သည် ။ ပညာကောင်းကောင်း မသင်ခဲ့။

ကိုခွန်ညီကိုတော့ အလှိုင်းက အတော်ချစ်ခင်သည် ။အမြဲ အထင်ကြီးအားကျခဲ့သည် ။

သူ့အစ်ကိုရဲ့ ဘဝဟာ အင်မတန် ပြီးပြည့်စုံပါ ဘိဟု ကြိတ်ပြီးသဘောကျခဲ့တာပါ။

အခုတော့ ကိုခွန်ညီက မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ။

အားကျမိတဲ့ အလှိုင်းရဲ့ စိတ်တွေ သံဂဟေနှင့် ရပ်တန့်သွားရသည် ။

“ဟဲ့ . . .အလှိုင်း အိမ်ပြန်တာ နောက်ကျလှချည်လား”

မိထွေးတော်သူ ဒေါ်မေရီကျော်အသံကြောင့် အလှိုင်းဖျတ်ခနဲ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည် ။ ဒေါ်မေရီကျော်သည် ခေတ်ဆန်သော အဝတ်အစားများ နှင့် လက်ဖျားမှာ စီးကရက် တစ်လိပ်ညှပ်လျက်သား။ဒါက သူ့စ

တိုင်လိပါပဲ။

အဖေ့ရဲ့ စည်းစိမ်တွေလည်း သူ အသုံးအဖြုန်းကြီးလို့ ကုန်ပြီ။

အလှိုင်းတို့ အခုလို ခြံသမားဘဝ ရောက်ရတာလည်း
အန်တီကျော်ကြောင့်ပါ။

သူက အင်မတန် အပြောကောင်း အဆွယ်ကောင်းသော
မိန်းမကြီးပါ။အဖေ့ကို သူပဲကြိုးကိုင်ထားသည် ။

အဖေပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာများ ၊ ငွေများကို သူထင်သလို သုံးပစ်သည် ။
လောင်းကစားပစ်သည် ။

အလှိုင်းမှာ မိထွေးဖြစ်သူ၏ အသံကို ကြားရမည်ကိုပင် ကြောက်သ
ည် ။ အရမ်းစိတ်ပျက်စရာကောင်းသော မိန်းမကြီးပါ။ အမြဲတမ်းသူ့ကို
အော်ငေါက်နေတတ်သည် ။

“ဟဲ့ . . . နင့်မျက်နှာပေးက ပမာမခန့်ပါလား၊ သွားအပေါ်မှာ နင့်အ
ဖေစောင့်နေတယ်”

အလှိုင်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်ခဲ့သည် ။

ဆံပင်တွေ ဖြူတစ်ဝက် နက်တစ်ဝက်နှင့် ပိန်ငေါနေသော အဖေက
သစ်သားပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်လျက်မှ သူ့ကို လှမ်းကြည့်၏။
အလှိုင်းက သူဝယ်လာသော အရက်ကို ဖန်ခွက်ထဲ အသင့်ထည့်ပေးလို
က်သည် ။

“ဝီစကီကောင်းကောင်း မသောက်ရတာ ကြာပြီကွာ”

အလှိုင်းက နှုတ်ဆိတ်နေသည် ။

သူလည်း အဖေ့ကို ဝီစကီကောင်းကောင်း တိုက်ချင်တာ ပဲ။ဒါပေမ

ယ့် မှီခြဲကရသော ပိုက်ဆံနှင့် ဘယ်လိုဝယ်မလဲ။အန်တီကျော်သုံးဖို့ ပင်
မလောက်ငှတာ။

“ကျွန်တော် ရေချိုးဦးမယ်”

“ငါ့အတွက် အမြည်းက ဘယ်မှာ လဲ၊ မရီရေ လာပါဦးကွ”

အဖေက သူ့ဇနီးကို အော်ခေါ်သည် ။

အလှိုင်းက အဖေတို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောတာတွေ မကြားချင်
တော့သဖြင့် ရေချိုးရန် ရေတွင်းဆီ ဆင်းလာခဲ့သည် ။

စ^၁တ^၁မ^၁၂၁ ပြင်းပြင်းပျပျ သတိရမိတာကတော့ မရမ်းရဲ့
အသံလွင်လွင်ကြည်ကြည်လေးကိုပါပဲ။

မရမ်းမလာခင် သူ ကိုခွန်ညီတို့ အိမ်က ထွက်လာခဲ့တာ မရမ်းသိရင်
စိတ်ဆိုးနေမှာ သေချာသည် ။

နောက်ထပ် ဖုန်းဆက်လို့ ရဦးမှာ လား။

အလှိုင်းသည် သူ့ဘဝသူ ခဏမေ့ထားကာ မရမ်းအသံလေးကို
ပြန်ကြားယောင် လွမ်းဆွတ်မိသည် ။

မရမ်းရောင်ကတော့ စိတ်တိုတိုနှင့် သူ့ကို မေ့ထားလိုက်မှာ ပါ။

ဒီတစ်ခါ ဖုန်းဆက်ရင် အရင်ကလို လက်ခံစကားပြောပါ့မလား။

အိုကွာ . . .ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

ငါ့ဘဝနဲ့ ငါ။ဒီသူဌေးသမီးလေးကို ဘာကြောင့်သွားပတ်သက်မှာ လဲ

။

ဒီတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်။

အလှိုင်းက စိတ်ကို ရအောင်ချိုးနှိမ်တားဆီးရင်း လောကကြီးကို မ
ကျေနပ်သမျှ ရေတွေကိုသာ တဗွမ်းဗွမ်း အသံမြည်အောင် လောင်းချိုး
နေလိုက်သည်။ ။

★